

Delia R. HORNFECK

România mea, România ta, România noastră

*“Zici c-au trecut ani, duși am fost,
Iată azi ne-am întors acasă.
Gipsy și golani, fără ani,
Mama ne-așteaptă cu flori pe masă”*

(Phoenix, Timișoara)

Noi, cei din depărtări, trăim între două lumi. Majoritatea suntem integrați în țara în care ne-au purtat gândurile, visele, treburile și speranța. Suntem plătitori de taxe, mergem, la fel ca o lume întreagă, dimineața la serviciu, facem grătar vara, cărăm plasele de la cumpărături, avem noi prieteni. Iubim, urâm, negociem, râdem, plângem ... și chiar în mai multe limbi!

Cu toate acestea, pe noi, cei de “*dincolo*”, complet globalizați, în diversitatea lumii mari, ne unește o nostalgie. A timpului când eram “*în țară*”. Pentru că, oriunde în lume am fi, “*acasă*” rămâne de-a pururi și-n vecie ... România. De câte ori nu v-ați uitat în Internet răscolindu-vă trecutul pe Google, de câte ori nu ați spus rudelor să vă aducă cumva, o dată cu escale multiple, și puțină șuncă și țuică din Ardeal? Purtăm în gând și sânge o singură țară. Care de multe ori nu mai corespunde cu imaginea noastră idilică.

Pentru că, pe fundalul unei crize care nu mai vrea să se termine, veștile din țară sunt din ce în ce mai desperate. Cohorte de tineri săturați de măsuri de austeritate vor să o părăsească fără să se mai uite înapoi. Bătrânii nu mai au bani nici măcar să moară. Și, siliți să trăiască, întind mâna în fața magazinelor cu rafturi doldora (pe care nimeni nu mai are cum să le golească acum, la prețurile care au atins, la fel ca albiile râurilor, cote alarmante)!

Și nu înțeleg. Cum de bogații devin și mai bogați, cum de pentru prăpădiții sorții se cere răbdare. Răbdare? De unde atâta? S-a terminat butoiul cu “*să trăiți bine!*”.

Prin oraș, șoferii claxonează, înjură, arată tot felul de gesturi cât se poate de triviale. Pietonii trec grăbiți, cu priviri depărtate. România a devenit țara unde saloanele de înfrumusețare (dotate cu tot felul de aparate care să netezească, să tonifice, să modeleze) nu vor da niciodată faliment, e Paradisul rețetelor pentru slăbit, iar de cumpărat găsești tot felul de produse minune (fără a face vreun efort ce te-ar determina să transpiri vreun strop la un enervant exercițiu de abdomen)! Aparențe, aparențe pentru că se pare că inteligența se cântărește mai nou în kg (minus) nu în neuroni!

Bărbații și femeile orașului sunt în căutare de senzații tari: domnișoarele din mall (frumoase, într-adevăr, că, deh, femeii ca în România se zice că nu mai găsești în lume), lenevite la o cafea, își măsoară iubirile bărbaților în mașini și vile. Și uneori

le merge: femeii care-și vindeau farmecele perverse ca plată în natură pentru a “*urca pe scara socială*” au devenit doamne respectate în societate, cu preocupări “*intelectuale*” și cu conturi de mii de euro... Altele își folosesc ploziile veniți pe lume “*exact la timp*” pentru a-l ține lângă ele pe nătângul devenit soț. Junii primi vor siloconate care să-și țină gura - să o deschidă!!!, clar, dar numai când împrejurarea o cere! Afaceriștii dezumflați de căderea amețitoare a valorii terenurilor cumpărate cu râvnă de îmbogățire blitz înjură timpurile potrivnice. Se caută soluții miraculoase la orice tip de problemă. Se ascultă cu gura căscată la profeti mincinoși ce fac promisiuni și dau rețete ce se vor a funcționa “*la minut*”. Dacă se poate, acum, cât mai repede, că, “*uită-te, e ăla snob și burtoș, dar are, mamăăăăăăăă, la bani!*”. Bani fac și desfac. Se întocmesc complicate liste de situație de criză, ce l-ar face să transpire și pe cel mai avizat specialist ... în managementul de risc! Cuvintele “*să devenim mai buni, mai călduroși, mai omenoși!*” au dispărut din vocabularul uzual. În toată această goană superficială, s-a uitat ce înseamnă emoția anticipării, intensitatea și unicitatea momentului, forța evocării. Bucuria revederii. Claritatea gândului. Poate numai adevărații intelectuali (deveniți minoritari, de altfel!) păstrează astfel de valori, dar ascunse bine între cei patru pereți, cutremurându-se la gândul că un terchea-berchea burtoș și mustăcios (bineînțeleș milionar în euro) ar putea să le rădă în nas: “*Ce vrei, tatica, cine te crezi, să-mi vorbești de OZN-uri?!*”.

Nu mă înțelegeți greșit. Sunt doar furioasă pe ce se întâmplă. Dar, în ciuda tuturor dezamăgirilor legate de mersul ei actual, România este și va rămâne “*a mea*”. Îi port tristețea, îi port bucuria uneori prea excesivă, îi port durerea și speranța. România mea personală. O port aici, în suflet, ca pe un mugur de fluier. România mea are zbulciumul primelor iubiri și a durerilor despărțirii. România mea are gustul buzelor de sare și a pielii cu miros de flori și fructe. România mea personală este legenda vechilor daci retrăită cu sufletul făcut purice în foșnetul mocnit al unui foc de tabără. România mea este urma pașilor prin munți singuratici și a mării în furtună. România mea este imaginea mamei plângând de fiecare dată când o părăsesc. România mea are râsetul prietenilor în nopți devenite albe și gustul aspru-pasional al pieii lui în dimineți trezite împreună. România mea este Piața Unirii în noapte după concertul Phoenix, când pe drum spre casă fredonezi “*noaptea mieii-ți țese ie, zburătorii ca să vie*” ... gândindu-te poznaș la propriul tău zburător. Și cânt mereu, în gând, prin mulțimea de străini, grăbită spre lucru ... cânt cu dor de revedere “*sunt cu acasă, sunt cu tine, Timișoara, Timișoara*” ... *deși sunt dusă de mult “spre apus”*.

“De România nu mă pot sătura, pentru că România face parte din destinul meu.” (Octavian Paler)

Düsseldorf, Germania, iulie 2010

Alexandru TOMESCU

Comunistul naționalist

Ca să fie în ton cu vremurile, să nu rămână demodat, odată cu căderea comunismului în Europa de Est, fostul activist de partid “pe tărâm obștesc” - rămas sau plecat din țară cu pașaport legal, pe motiv economic, întregire de familie sau “schimbare de decor” - se declară în scurt timp naționalist și chiar o victimă a conjuncturilor politice. El reprezintă un grup, unul care nu este deloc restrâns. În diferite întâlniri comunitare, la aniversări istorice, cum ar fi “Unirea Basarabiei cu Țara Mamă” sau “Ziua Națională”, ia atitudine, cu glas tare și gesticulație de largă amplitudine, declarându-se naționalist.

E greu de interpretat afirmația lui. Naționalismul - dacă cităm din Dicționarul Limbii Române Moderne - este “*politica și concepția reacționară, care susține interesele burgheziei naționale, prezentându-le ca interese ale întregii națiuni, instigând la ură națională, la asuprirea altor națiuni sau a minorităților naționale*”. Credem noi că este vorba de un comunism naționalist - în fapt, un non-sens, un concept nou inventat peste noapte - care flutură o doctrină de dreapta ambalată discret în rămășițele steagului roșu cu secera și ciocanul.

Un reprezentant din această categorie poate ajunge președintele unei asociații culturale cu vechi tradiții național - creștine. Sub umbrela comunismului naționalist, organizează sărbătorirea Zilei de 1 Mai, Ziua internațională a muncii, în locul Zilei de 10 Mai, Sărbătoare Națională, care era în calendarul de activități al asociației de peste 30 de ani. Dar nu-l poate acuza nimeni pentru aceasta și nici că ne-a răscolit amintirile defilărilor forțate prin fața tribunelor strigând tare “*Proletari din toate țările uniți-vă!*”. Cu circumstanța atenuantă că a semnat petiția *on-line* de condamnare a comunismului, încearcă acum să uite de carnetul de partid și de ședințele unde preamărea “*Partidul și pe Cărmaciul său neobosit*”. Dar trecutul îl trădează, urmărindu-l ca o umbră.

Când preocupările ating perimetrele literare, situația devine mai delicată. Sechelele proletcultismului - care au desfigurat atâtea suflete creatoare - nu pot fi ușor acoperite și își arată prezența în urma condeiului, dând cuvântului răsunetul sloganului, obsesia anilor cu “*indicații prețioase*” și tematică impusă. Nici aceasta nu ar fi prea grav, dar el, comunistul naționalist, fiind de multe ori “*dotat pecuniar*” de diferite persoane sau instituții tot “*naționaliste*”, își permite luxul să subordoneze pe alții. Acești alți scriitori, cantonați în “*literatura de sertar*” din țară și lipsiți de un suport financiar aici, sunt constrânși să se supună liniei comunist - naționaliste.

Situația devine revoltătoare atunci când slujitorul condeiului - care vrea să-și mențină verticalitatea și conștiința nepătată, neacceptând subordonarea - devine peste noapte “*reacționar*” în viziunea grupului comunist-naționalist. Mai mult, el este obligat să renunțe la scris, la organizarea simpozioanelor și a întâlnirilor literare sau chiar la modesta participare cu o conferință cum ar fi fost “Săptămâna Culturală a Câmpului Românesc” din Hamilton, Canada.

Acest lucru nu este întâmplător și nici de mirare. Emigrantul din Estul Europei a luat cu el, pe lângă tradiții sau concepte din țara de origină, comunismul naționalist. Numai că, la nivelul grupului, naționalismul - condamnat de el până în decembrie '89 - și comunismul - slăvit în cinstea “*conducătorului iubit*” - au fost mixate în creuzetul aberației, confuziei și duplicității. Și, pentru a specula la maxim și eficient situația, comunistul naționalist mai susține și întoarcerea Regelui în țară, atribuind astfel rețetei și aroma monarhistă. Putem spune că nu oricine poate ajunge la această performanță, iar comunistul naționalist este exponentul unui grup bine “*instruit*”.

Toronto, iulie 2010